

Danmarks status ved FN i New York

Tema 2: Frontlinjediplomatiet i forandring

Denne artikel analyserer Danmarks status relativt til de tre største nordiske konkurrenter ved FN i New York: Norge, Sverige og Finland. FN er siden 2001 blevet nedprioriteret af gentagne danske regeringer, og undersøgelsen forsøger vha. en statusteoretisk analyseramme at afdække, om disse ændringer har haft konsekvenser for Danmarks status internt i den nordiske kreds. Fra et dansk perspektiv er status særligt relevant i øjeblikket, da Danmark i 2024 planmæs-

sig skal vejes på FN's mest markante statusvægt: Valget til FN's Sikkerhedsråd. Analysen konkluderer, at Danmarks relative status siden 2001 overordnet er faldet på de to undersøgte felter – det udviklingspolitiske og militære område. Der er derfor brug for en ændret strategi og et fornyet fokus såfremt sandsynligheden for at blive valgt til Sikkerhedsrådet i tilfælde af kampvalg skal højnes.

Danmark har været en del af FN siden organisationens spæde start i 1945. Det er der mange gode grunde til. FN er verdens mest omfattende multilaterale organ, hvor repræsentanter fra 193 medlemsstater dagligt mødes i og omkring hovedkvarteret i New York. Det betyder hurtig adgang til centrale beslutningstagere, kort mellem møderne og gode vilkår for småstater som Danmark. I FN er de afgørende forhandlingsvåben nemlig ikke atommissiler og tusindvis af kampklare soldater, men i særlig grad teknisk viden, diplomatisk kunnen og evnen til at se kompromisset. Parametre som Danmark kan konkurrere på. Fra midten af 1950'erne etablerede Danmark sig da også som en central aktør i FN. Sammen med de andre nordiske lande deltog vi aktivt i FN's fredsbevarende missioner under den kolde krig, udviklingsbistanden blev en central del af den udenrigspolitiske værktøjskasse, og danske ministre begyndte efterhånden at valfarte til hovedkvarteret i New York under FN's åbningsuge. Danmarks handlekraftige medlemskab gav os status og med status muligheden for at påvirke afgørende forhandlinger, resolutioner og aftaler – mest tydeligt som medlem af Sikkerhedsrådet i 2005-06, hvortil Danmark i skrivende stund planmæssigt stiller op for perioden 2025-26. Status tager tid at bygge op og skal vedligeholdes for at vare ved. Til gengæld kan status give småstater som Danmark muligheden for at opnå indflydelse på områder, hvor vi i kraft af vores størrelse ellers burde stå uden for.

Danmarks aktive FN-engagement fortsatte dog ikke. I 2001 brød VK-regeringen med Anders Fogh Rasmussen i spidsen den hidtidige udenrigspolitiske konsensus, bl.a. ved at skære i udviklingsbistanden, fokusere skarpt på forholdet til amerikanerne og i højere grad end tidligere at omdirigere de danske militærbidrag væk fra FN og over mod NATO- og USA-ledede koalitioner.

MILAN K. JHA
cand.scient.pol.,
milan_jha@hotmail.com

Politiske prioriteringer, som de efterfølgende regeringer i det store og hele har taget til sig. Det oplagte spørgsmål er i den forbindelse, om Danmarks status har taget skade af de ændrede politiske prioriteringer efter 2001 – ikke i forhold til Stillehavsnationerne eller små udviklingslande, men relativt til vores nærmeste nordiske naboer og konkurrenter: Norge, Sverige og Finland? Med udgangspunkt i en statusteoretisk analyseramme og et undersøgelsesdesign, der kombinerer såvel kvantitative som kvalitative data, tyder mine resultater på, at disse ændrede udenrigspolitiske prioriteringer *har* påvirket Danmarks relative status ved FN i New York, når der sammenlignes med de tre andre nordiske lande. Fra at have været med helt fremme hvad angår udsendte diplomater, udviklingspolitiske ressourcer og støtte til fredsbevarende missioner, ser det i dag ud til, at Danmark på disse områder ikke længere kan bryste sig af samme status som tidligere – og dét er problematisk, hvis ønsket er at sikre dansk indflydelse i FN.

Status som forskningsfelt

Som begreb har status længe været en central del af International Politik. Litteraturen henviser til statusreferencer hos Hobbes, Machiavelli og Thukydid (eks. Rensohn, 2017: 9; Neumann og de Carvalho, 2014: 2), herunder sidstnævntes beskrivelse af spartanernes bekymring over Athens voksende styrke, der truede Spartas "identitet som leder af den græske verden", og dermed statens statusposition (Wohlforth, 2009: 31, oversat af forfatter). Også Napoleon var i hvert fald delvist drevet af ønsket om status (Wohlforth, 2009: 31f; Renshon, 2017: 2), mens der ligeledes er nyere eksempler på britiske, tyske og russiske ønsker om at bibeholde status (Renshon, 2017). Som analysefokus er status dog et væsentligt nyere og fortsat underbelyst fænomen med "mindre end et halvt dusin [forsknings]artikler i amerikanske statskundskabstidsskrifter" over de sidste 40 år (Neumann og de Carvalho, 2014: 3, oversat af forfatter). Blandt den sparsomme statuslitteratur har fokus i overvejende grad været på stormagter. De specifikke definitioner varierer – Michael Wallace fokuserer, med inspiration fra Melvin Small og David Singer, på "de mest aktive og indflydelsesrige nationer", der tilsammen udgør "det centrale system" (Singer og Small, 1966 i Wallace, 1971: 24, oversat af forfatter), mens Volgy et al., som et nyere eksempel bl.a. fokuserer på "... ualmindelige fysiske kapaciteter, villigheden til at forfølge omfattende udenrigspolitiske interesser på tværs af store geografiske områder, og andre stater anerkendelse af deres stormagtsposition" (Volgy et al., 2011: 12 oversat af forfatter). Hertil kommer forskning i regionale magters status (bl.a. Cline et al., 2011; Volgy et al., 2014). Fælles er, at denne del af forskningen ikke beskæftiger sig med mindre stater. De senere år har der dog kunnet konstateres en vis udvikling, hvor det klassiske stormagtsfokus suppleres både af forskning i organisationsspecifik status (eks. Pouliot, 2016, se også Schia og Sending, 2014) og hos småstater. Som eksempler på sidstnævnte kan nævnes Baxter, Jordan og Rubin, der ved hjælp af social netværksanalyse undersøger småstater, som påtager sig mæglerroller (Baxter et al., 2018), Pedersen, der fokuserer på de nordiske stater brug af militær støtte til USA-ledede koalitioner med henblik på at opnå status (Peder-

sen, 2018), og Neumann og de Carvalhos fokus på Norge som statussøgende småstat (Neumann og de Carvalho, 2014). Følgende analyse er et forsøg på empirisk at bidrage til denne del af statuslitteraturen.

Status som analyseredskab

Status defineres som et lands placering i et socialt hierarki – her FN i New York (se eks. Neumann og de Carvalho, 2014: 4; Pouliot, 2016: 2). Danmark forstås i denne sammenhæng som Danmarks Faste Mission ved FN i New York (FN-missionen), men begrænses ikke hertil. Ny politik med implikationer for FN kan derfor også påvirke Danmarks status. Jeg antager her, at de danske diplomater, i interaktionen med andre landes udsendte, anses som repræsentanter for Kongeriget, og at de enkelte individers status derfor opfattes som en del af Danmarks samlede status (Pouliot, 2016: 9).

Status som begreb er ikke statisk, men modellérbart, relationelt og et produkt af en intersubjektiv proces (Neumann og de Carvalho, 2014: 4, 7). Status kan derfor ændre sig over tid. Når småstaters status undersøges, er forventningerne: A) At de *kan* forbedre deres plads i hierarkiet og B) At det at søge status er et centralt element i deres udenrigspolitiske strategier (Neumann og de Carvalho, 2014: 1-16). Konkret forstås det at søge status som ”handlinger udført for at fastholde eller forbedre [statens] placering [i hierarkiet]” (Neumann og de Carvalho, 2014: 5, oversat af forfatter). Statussøgen er dermed handlingsorienteret.

Opnåelse af status

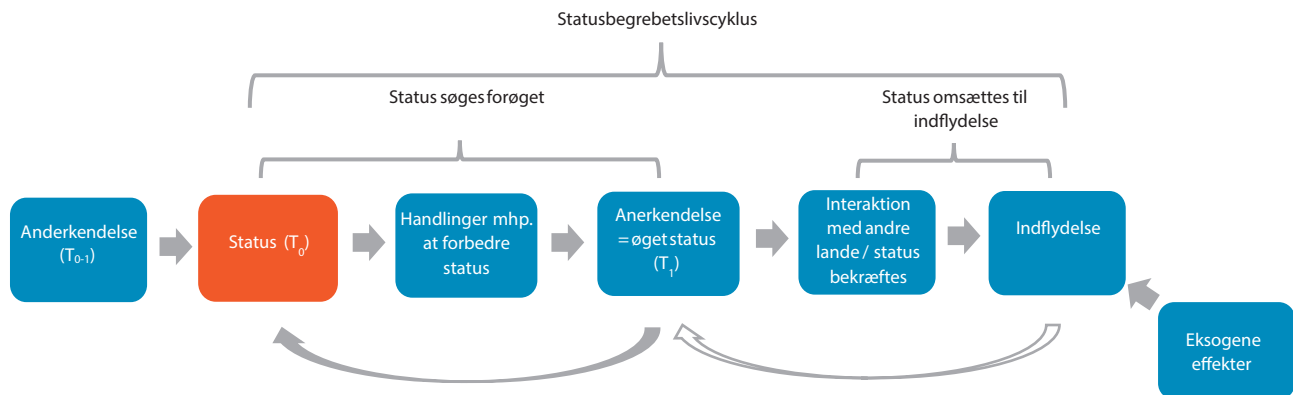
For at opnå status skal stater anerkendes. Anerkendelse fører med andre ord til status, og når stater *søger* status, ønsker de derfor at *opnå* anerkendelse (Neumann og de Carvalho, 2014: 7; se også Baxter et al., 2018: 196). Der er i statuslitteraturen forskellige opfattelser af, *hvem* man skal opnå status hos. Ifølge Neumann og de Carvalho er det særligt stormagterne, som småstaterne skal søge anerkendelse fra (ibid.: 11), mens Pouliot understreger nødvendigheden af at opnå anerkendelse fra ens tætteste konkurrenter (Pouliot, 2016: 57). Denne analyse vil fokusere på sidstnævnte – konkret Sverige, Norge og Finland.

Det er bl.a. via anerkendelsen, at statussøgende stater opnår status, men det er først i interaktionen med andre lande – hvor denne anerkendelse bekræftes – at den højere status kan oversættes til indflydelse (Neumann og de Carvalho, 2014: 11, 16; Pouliot, 2016: 79). Anerkendelse for en given indsats vil variere alt efter område: Hvad der giver anerkendelse og øget status i NATO-sammenhæng, vil ikke nødvendigvis udløse samme point på et klimatopmøde. Kriterierne for status varierer altså afhængigt af kontekst, og de kan ikke ændres af småstaterne, som derfor er tvunget til at navigere efter dem (Schia og Sinding, 2014: 74).

Jeg vil her argumentere for, at anerkendelse også kan opnås på andre måder end gennem statussøgen. Anerkendelse – og dermed status – kan ligeledes

være et resultat af indflydelse (men er det ikke nødvendigvis). Indflydelse kan i sig selv være et produkt af eksogene effekter, herunder ressourcer investeret (se eks. Pouliot, 2016: 79). Statusbegrebets succesfulde livscyklus er illustreret nedenfor. Jeg vil i analysen forsøge at måle Danmarks status i 1997-2001, 2001-2007 og 2015-2020. Fokus er dermed ikke på Danmarks statussøgen, men på den i de enkelte perioder samlede status (T_0) som produkt af den tidligere og nuværende anerkendelse (markeret med rødt i figur 1).

Figur 1: Statusbegrebet illustreret

Kilde: Frit efter Neumann og de Carvalho (2014) og Pouliot (2016)

Et lands status opdateres ikke løbende, men sporadisk – det vil sige i ryk. Enkelte fejltrin vil derfor ikke ændre på det store billede (Røren og Wivel, *forthcoming*: 18). Analytisk betyder det, at en eventuel nedgang i status, eksempelvis som resultat af ressourcereduktioner, ikke bør kunne aflæses i den første tid efter igangsættelsen, såfremt landet i forvejen har en høj status på området. Omvendt vil forsøg på at øge et lands status ligeledes skulle finde sted over en længere periode, før ændringerne rodfæstes.

Status i FN

Med inspiration fra Pouliots organisationsspecifikke statusforståelse vil jeg i analysen tage udgangspunkt i to måder, hvorpå et givent lands regering har mulighed for at påvirke sine faste repræsentationers muligheder for at udføre deres arbejde og derigennem hierarkiet: for det første ved at regulere antallet og kvaliteten af udsendte medarbejdere på FN-missionerne ("faste missionsressourcer") og for det andet ved at bidrage økonomisk til, at den enkelte organisation (her FN) har mulighed for at fungere ("funktionelle bidrag") (Pouliot, 2016: 194). Jeg antager her, at alle udsendte medarbejdere ved de nordiske landes FN-missioner gennemsnitligt er lige kvalificerede og vil derfor alene fokusere på antallet af diplomater som indikation for de faste missionsressourcer.

Opsummerende vil Danmarks relative status blandt de nordiske lande i FN forsøges målt som funktion af:

- 1) Faste missioners ressourcer, forstået som antallet af udsendte diplomater
- 2) Funktionelle bidrag, dvs. økonomiske midler
- 3) Anerkendelse fra Norge, Sverige og Finland.

Udenrigspolitiske ændringer i dansk FN-politik efter 2001

I 2001 ændrede Danmarks udenrigspolitiske fokus karakter. For det første medvirkede terrorangrebet den 11. september og den efterfølgende ”War on Terror” til at reducere betydningen af FN (Boulden og Weiss, 2005, refereret i Andersen, 2019: 112). Krigen mod terror ”forstærkede den danske præference for NATO- og USA-ledede fredsoperationer” (Jakobsen, 2016: 750, oversat af forfatter), og fra 2001-2016 har de danske bidrag til FN’s fredsoperationer været nede på ca. 40-60 udsendte (Jakobsen, 2016: 741). For det andet betød regeringsskiftet, at Danmark, fra i en længere periode at have været præget af udenrigspolitisk konsensus med bred opbakning fra det meste af Folketinget, nu ændrede kurs (Andersen, 2019: 112). Med Anders Fogh Rasmussen ved roret begyndte Danmark i væsentlig højere grad end tidligere at orientere sig mod USA, mens bevillingerne til bl.a. udviklingsbistand – et centralt mål i FN-sammenhæng – og udenrigstjenesten mindskedes (ibid.). Udviklingsbistanden faldt således for første gang siden 1962 (Olesen, 2015: 31), mens sikkerhedspolitik og udviklingsbistand blev tættere sammenvævet, tydeligst illustreret ved Danmarks deltagelse i både Irak- og Afghanistan-krigen og de dertilhørende bistandsbidrag (Olesen, 2015: 32; Kjær, 2020: 132). Den danske krigsdeltagelse i Irak beskrives som et opgør med ”Danmarks traditionelle, nordiske, udenrigspolitiske identitet”, bl.a. grundet det manglende FN-mandat (Andersen, 2019: 112, oversat af forfatter). Samlet set er de bistandspolitiske ændringer efter 2001 blevet beskrevet som et ”delvist paradigmeskift” (Olesen, 2015: 35). Hvad angår udenrigstjenesten som helhed, fremgår de ændrede vilkår særligt af budgetterne: Fra 2000-2009 faldt Udenrigsministeriets driftsbevilling med over 30 pct., og fra 2000-2015 styrtdykkede antallet af udsendte til fordel for de billigere lokaltansatte (Taksøe-Jensen, 2016: 20; Marcussen, 2019).

Med Anders Fogh Rasmussen ved roret begyndte Danmark i væsentlig højere grad end tidligere at orientere sig mod USA, mens bevillingerne til bl.a. udviklingsbistand – et centralt mål i FN-sammenhæng – og udenrigstjenesten mindskedes

Tiden efter Fogh resulterede ikke i en tilbagevenden til den foregående periodes politiske linje. Hverken Lars Løkke Rasmussen eller Helle Thorning-Schmidt ændrede Foghs tilgang til FN-området markant. Thorning-Schmidt italesatte ganske vist et ønske om højere bistand og øget aktivisme, men bistandsprocenterne forblev relativt stabile indtil 2015, hvor Lars Løkke Ras-

mussen i sin anden regeringsperiode gennemførte en yderligere beskæring heraf (Olesen, 2015: 27, 33f; Jakobsen og Kjærsgaard, 2017: 390). Heller ikke Mette Frederiksen har indtil videre igangsat mærkbare ændringer i Danmarks FN-engagement, selvom udenrigsminister Jeppe Kofods ønske om en tilbagevenden til en værdibaseret udenrigspolitik på overfladen lyder som delvist nye toner (Kofod, 2020).

Overordnet set er der altså tale om tre centrale udenrigspolitiske ændringer med potentielle konsekvenser for Danmarks status på FN-niveau: Færre udenrigsministerielle ressourcer, mindre udviklingsbistand og et militært fokus, der er flyttet væk fra FN og over mod USA og NATO. Det er disse tre ændringer, jeg i det følgende vil tage udgangspunkt i.

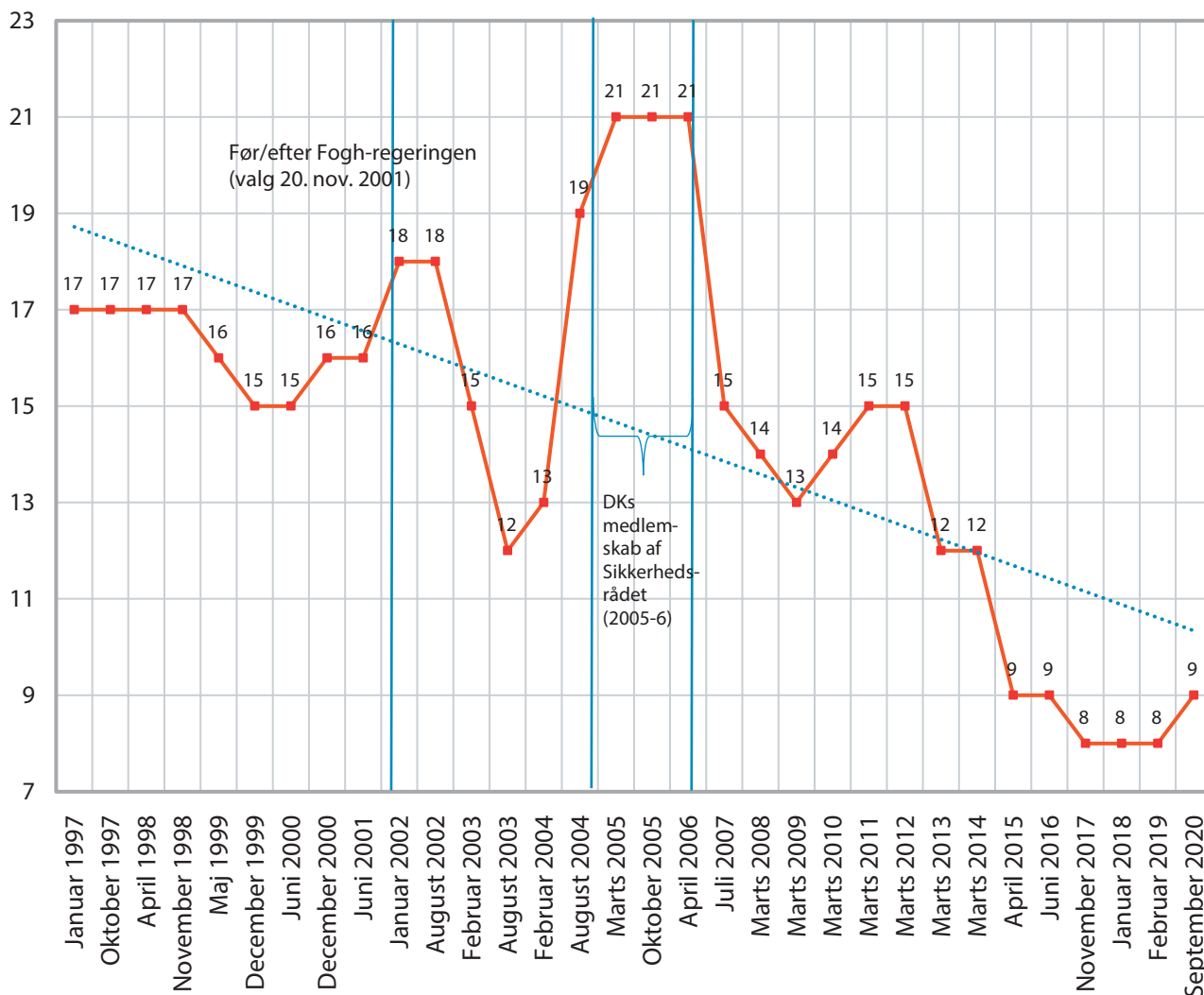
For at måle om de nye udenrigspolitiske strømninger efter 2001 har haft konsekvenser for Danmarks status ved FN i New York, har jeg taget afsæt i ambassadørperioderne lige omkring valget og i tiden efter 2015, konkret 1997-2001, 2001-2007 og 2015-2020. Jeg har derved forsøgt at sikre mig, at eventuelle ændringer i status er et resultat af ændringerne efter 2001 og ikke ligger forud i tid. Da status opdateres sporadisk er forventningen, at de ændrede politiske prioriteter ikke vil kunne måles i de første år (2001-2007), men omvendt *vil* kunne måles i 2015-2020, *hvis* de har betydet noget. Status er forsøgt målt vha. et omfattende kvantitativt datamateriale fra åbne registre og oversigter, foruden andenhåndskilder og tidligere forskning i/om FN. Jeg har i tillæg her til gennemført 11 interviews med nuværende og tidligere danske, svenske, norske og finske FN-diplomater. Alle interviewpersoner er af fortrolighedshensyn anonymiseret. I det følgende gennemgås først de kvantitative data, hvorefter centrale kvalitative ekspertindsigter fremlægges.

Ændringer i udsendte medarbejdere, udviklingsbistand og militær støtte

Markant færre udsendte diplomater

FN-missionens ressourcer måles gennem en kvantificering af diplomater (men ikke lokaltansatte) i samtlige tilgængelige første udgaver af FN's protokollære opslagsværk over udsendte ved organisationens hovedkvarter i New York, *UN Blue Book*, i perioden 1997-2020. Kvantificeringen viser overordnet set en klar nedadgående tendens. Med undtagelse af perioden lige før og under 2005-2006, hvor Danmark var medlem af FN's Sikkerhedsråd, har antallet af udsendte siden 2001 været dalende. Mens der i perioden 1997-2001 gennemsnitligt var 16,22 udsendte årligt, er tallet for 2015-2020 nede på 8,5 – altså tæt på en halvering (figur 2).

Figur 2: Diplomater ved Danmarks FN-mission i New York, 1997-2020

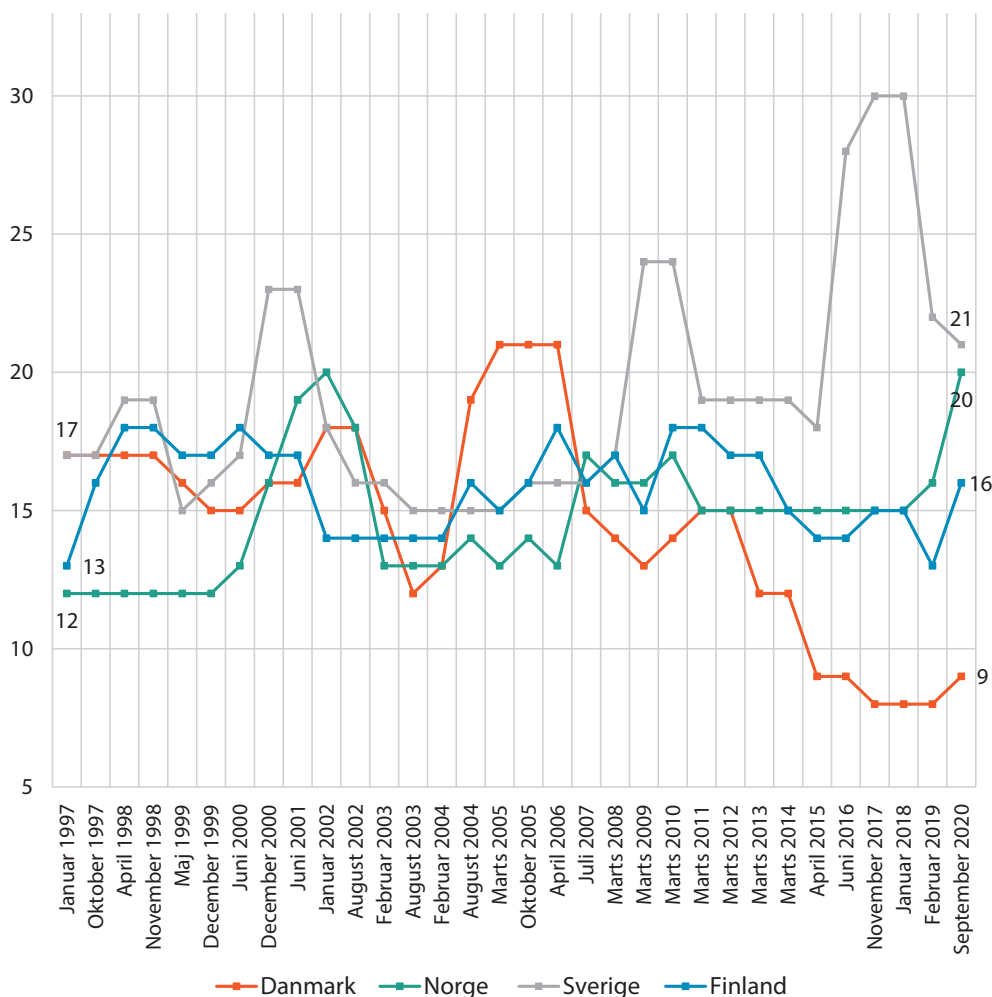

Kilde: UN Blue Book, No. 278-295+297-309 (1997-2020), ikke-reviderede udgaver.

Note: I den tilgængelige data ser det ved første øjekast ud som om, Danmark går fra 16 udsendte i maj 1999/No. 282 til 11 udsendte i hhv. december 1999/No. 283 og august 2000/No. 284, før tallet igen stiger til 16 udsendte i december 2000/No. 285. Ved en nærmere undersøgelse viser det sig dog, at man har fjernet kategorien "Assistant Attaché" – en titel der i dag bliver brugt om praktikanter, men på daværende tidspunkt benævnte ansatte. Da de samme fem assisterende attachéer går igen i april 1998/No. 280 og november 1998/No. 281, fire af dem (ud af fire i alt) i maj 1999/No. 282 og tre (ud af fem i alt) i december 2000/No. 285, har jeg antaget, at de også har været ansatte i den tid, hvor de ikke fremgår af UN Blue Book. Jeg har derfor lagt fire udsendte til i december 1999 og august 2000.

Sammenholdes antallet af udsendte ved Danmarks FN-mission over tid med udviklingen hos de andre nordiske lande, er ændringerne særligt iøjnefaldende. Hvor Danmark, Sverige og Finland fra et år inde i analyseperioden lå relativt tæt (mens Norge havde færre udsendte), var vi i slutningen af 2020 i en situation, hvor Danmark sakkede markant agterud i sammenligningen med vores nordiske naboer.

Figur 3: Diplomater ved de nordiske FN-missioner, 1997-2020

Kilder: UN Blue Book, No. 278-295+297-309 (1997-2020), ikke-reviderede udgaver

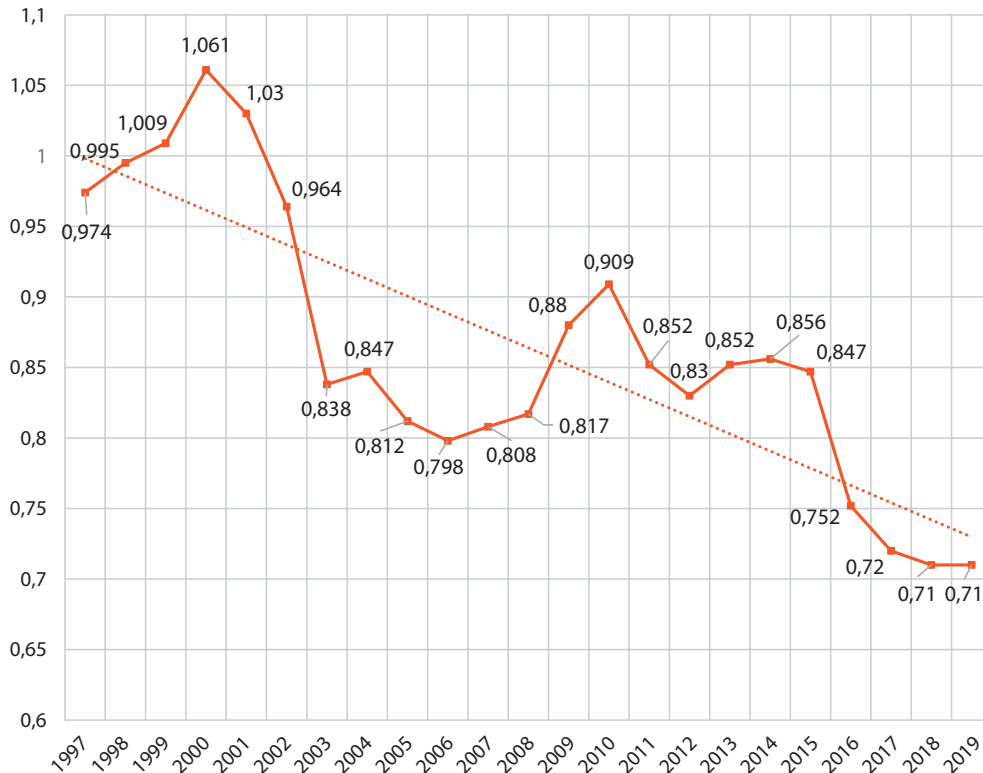
Det ses tydeligt, at Danmarks FN-mission – målt på udsendte diplomater – i dag er væsentligt mindre end de tre andre nordiske landes: Danmark har i dag ni udsendte diplomater ved FN i New York, hvor Finland har 16, Norge 20 og Sverige 21. I procent er Finlands FN-mission dermed 78 pct. større end Danmarks, Norges FN-mission 122 pct. større, og Sveriges er 133 pct. større. Samme tendens ses, hvis man analyserer hele perioden fra 2015-2020: Her havde Danmark i gennemsnit 8,5 udsendte, mens de tilsvarende tal var 14,5 for Finland, 16 for Norge og 24,8 for Sverige.

➤ Danmark har i dag ni udsendte diplomater ved FN i New York, hvor Finland har 16, Norge 20 og Sverige 21. I procent er Finlands FN-mission dermed 78 pct. større end Danmarks, Norges FN-mission 122 pct. større, og Sveriges er 133 pct. større

Laveste danske udviklingsbistand siden 1978

Samme tendens ses i den samlede danske udviklingsbistand fra 1997-2019 (målt i procent af BNI) som illustreret nedenfor.

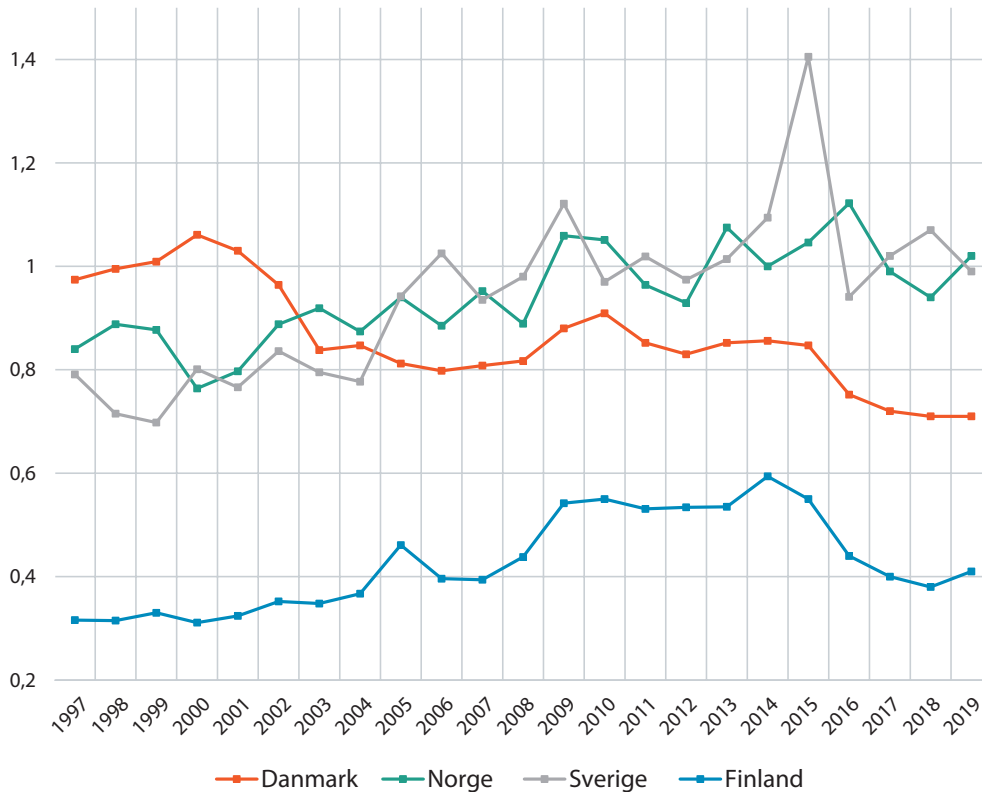
Figur 4: Udviklingsbistand (pct. af BNI), 1997-2019 (DK)

Kilder: Verdensbanken (2020c), Danida OpenAid (2017, 2018, 2019)

Sammenligner man Danmarks bistand i analyseperioden med de andre nordiske lande, ligger vi nu, med 0,71 pct., væsentligt lavere end Norge (1,02 pct.) og Sverige (0,99 pct.), men fortsat højere end Finland (0,41 pct.). Målt som procent af BNI er der tale om den laveste danske udviklingsbistand siden 1978 (Verdensbanken, 2020c; Danida OpenAid, 2017, 2018, 2019). Sveriges bidrag er 39 pct. større end Danmarks, og Norges 44 pct. større, mens Finlands bidrag er 42 pct. mindre end det danske. Sådan har det ikke altid været. Som vist i figur 5 var Danmark i perioden 1997-2002 den største donor blandt de nordiske lande. I tiden efter regeringsskiftet i 2001 ændrede dette sig dog, og i 2005 var Danmarks bistand målt i procent af BNI lavere end både Sverige og Norges bidrag, hvilket den har været siden.

Figur 5: Udviklingsbistand (pct. af BNI), 1997-2019 (DK, NO, SV, FI)

Kilder: Verdensbanken (2020d); Danida OpenAid (2017, 2018, 2019); Donortracker (2020a, 2020b); Ministry for Foreign Affairs of Finland (2017, 2018, 2019).

Med til forståelsen af udviklingen hører, at 45 pct. af den samlede danske bistand i 2001 gik til multilaterale formål, mens tallet i 2008 var nede på godt 33 pct. (Olesen, 2015: 32). I 2019 var det officielle OECD/DAC-tal for den multilaterale udviklingsbistands andel af de danske midler på 30,84 pct.¹ (Danida OpenAid, 2019), og ser man specifikt på den andel af de multilaterale bidrag, der tilgår FN-systemet, viser Peter Viggo Jakobsen og Kristine Kjærsgaard tydeligt, hvordan FN's relative danske midler daler over tid: I 1997 udgjorde FN's andel af dansk udviklingsbistand mere end 20 pct., mens den i 2005 var nede på 15 pct., og fra 2011-2016 har ligget under 10 pct. (Jakobsen og Kjærsgaard, 2017: 391).

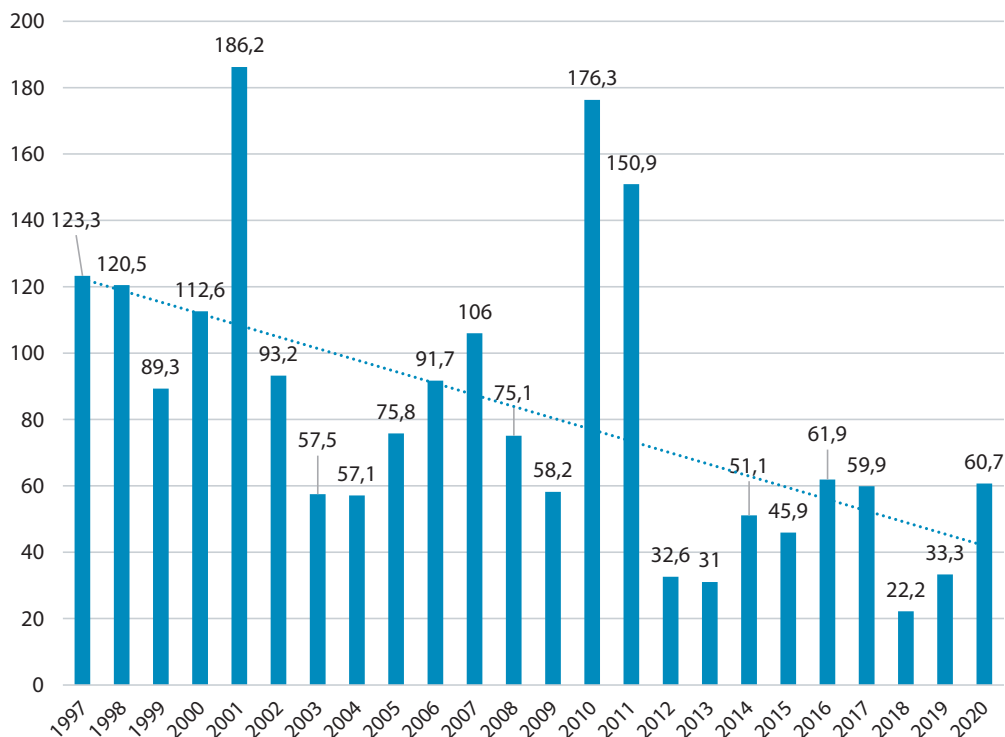
De officielle OECD/DAC-tal fra Udenrigsministeriet viser, at FN's procentandel af bistanden var på 8,85 pct. i 2017, 7,45 pct. i 2018 og 8,52 pct. i 2019 (Danida OpenAid, 2017, 2018, 2019). Tendensen er med andre ord forstærket i FN-sammenhæng.

Danske politi- og troppebidrag til FN mere end halveret

Ser man på Danmarks samlede troppe- og politibidrag til FN's fredbevarende og særlige politiske missioner, er kurven også her aftagende. Oversigten over de danske politi- og troppebidrag er baseret på en kvantificering af UN Peacebuildings i alt 285 tilgængelige månedlige opgørelser over udsendt militært mandskab til FN's fredsbevarende og særlige politiske missioner fra 1997-

2020 – herunder også observatører, eksperter og støttefunktioner. Opgørelsen viser, at antallet samlet set er dalet markant i analyseperioden: Hvor der fra 1997 til og med 2001 i gennemsnit var 126 udsendte danske tropper/politistyrker, var antallet i 2015-2020 (sidstnævnte fra januar-oktober) nede på 47. Der er altså tale om mere end en halvering – konkret et fald på 63 pct.

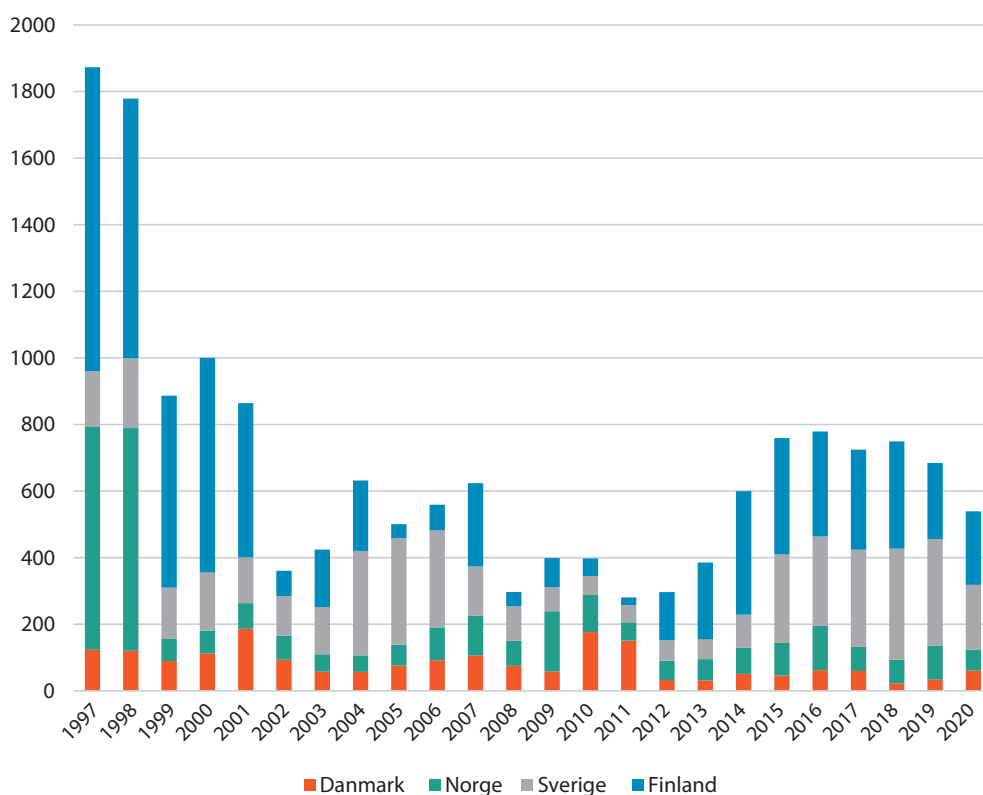
Figur 6: Gennemsnitligt antal udsendte troppe- og politibidrag under FN-flag, 1997-2020 (DK)

Kilde: UN Peacekeeping (2020). United Nations Peacekeeping – Troop and Police Contributors (“Peacekeeping Missions and some Special Political Missions”) pr. 09.12.20. (januar 1997-oktober 2020)

Selvom der er tale om et utvetydigt stort fald i danske politi- og troppebidrag, er det overordnede billede mindre markant sammenlignet med de andre nordiske lande. Fra 1997-2020 har både Danmark, Norge og Finland nemlig reduceret deres samlede politi- og troppebidrag. Kun Sverige har øget antallet.

Figur 7: Gennemsnitligt antal udsendte troppe- og politibidrag under FN-flag, 1997-2020 (DK, NO, SV, FI)

Kilde: UN Peacekeeping (2020), United Nations Peacekeeping – Troop and Police Contributors (“Peacekeeping Missions and some Special Political Missions”) pr. 09.12.20. (januar 1997-oktober 2020)

Ændret selvopfattelse, udviklingspolitisk statustab og manglende militært momentum

De følgende afsnit er baseret på udvalgte citater fra de i alt 11 interviews med nuværende og tidligere nordiske diplomater udsendt ved deres respektive nationale FN-missioner i New York. Citaterne repræsenterer de overordnede analysekonklusioner, da det af pladmæssige årsager ikke er muligt at fremlægge alle undersøgelsens data.

Tydelige ændringer i Danmarks selvopfattelse: De tomme stole

Mine interviews viser, at det markante fald i antal udsendte medarbejdere har påvirket den danske FN-missions selvforståelse og opgavetilgang. Faldet illustreres tydeligt i en tidligere dansk diplomats (1997-2001) beskrivelse af et af de centrale krav til FN-missionens opgavevaretagelse:

”Den danske stol skal ikke stå tom. Dels stiller det altså nogle krav, til at man har ressourcerne til at gøre det. Det kunne vi nogenlunde leve op til, til og med min periode. Og så kom perioden bagefter med [ambassadør] Ellen Margrethe Løj, og vi var i Sikkerhedsrådet – og der var vi også rimelig velbemandet, selvom det var et virkelig hårdt pres på ressourcerne

at overkomme det. Men siden er der jo blevet reduceret, sådan så det må være vanskeligt for dem, der i de senere år har bemanded FN-missionen, at leve op til kravene om, at den danske stol ikke må stå tom.”

Den sidste pointe – at det må være vanskeligt at leve op til kravene om, at den danske stol ikke må stå tom – er værd at bemærke, for hvor man på mange områder kan dække sig ind under en effektiviseringsdagsorden, er det selvsagt svært at være flere steder på én gang – uanset hvor dygtige diplomater Danmark i øvrigt måtte have. At der er sket et mærkbart skift i selve opfattelsen af nødvendigheden af – og kravet om – at være til stede, afspejles meget præcist af en dansk FN-diplomat udsendt i perioden 2015-2020:

”Jeg plejer at sige, at det er lettere at fortælle, hvad for nogle danske stole der ikke står tomme, end hvad det er for nogle, der står tomme. Så det er klart, det er en masse danske stole, der står tomme. Og det er i udgangspunktet ikke nødvendigvis nogen katastrofe.”

Som man kan ane i citatets sidste linje, problematiserer ingen af de interviewede danske FN-diplomater udsendt i perioden 2015-2020 udviklingen, men omvendt fremhæver alle, at FN-missionen i dag er nødsaget til at prioritere de sparsomme ressourcer. Faldet i antal udsendte medarbejdere har dermed ikke bare en nominel, men også en meget reel effekt på, hvordan FN-missionen tilgår sine arbejdsopgaver. Som én af diplomaterne formulerer det: ”[Antallet af medarbejdere] gør jo en forskel på, hvor meget man kan være til stede, hvor meget man kan dække, altså både i dybden og bredden”. Denne dybde og bredde er umiskendeligt blevet mindre med årene.

Danmarks udviklingsstatus i forandring: Fra frontrunner til backburner

Hvad angår udviklingsmidlerne, har de også haft en betydning for Danmarks anseelse i FN. En højtstående dansk diplomat i perioden 2001-2007 beskriver, hvordan Danmark, Norge og Sverige på daværende tidspunkt var lige langt fremme på det udviklingspolitiske område, mens Finland spillede en mindre fremtrædende rolle. Udviklingspolitisk var der med andre ord tale om en nordisk *frontrunner*-gruppe bestående af Danmark, Norge og Sverige. Udlægningen understøtter en tidligere diplomats (1997-2001) skildring af de nordiske lande, hvor de tre skandinaviske lande var førende, selvom Finland ikke var langt bagefter. Tager man udgangspunkt i den konkrete bistand, lå Finland dog betydeligt under niveau med en bistand, der i perioden 1997-2007 kun én gang oversteg 0,4 pct. af landets BNI, og i reelle tal var på langt under halvdelen af, hvad de andre nordiske lande støttede med (Verdensbanken, 2020d; 2020f).

I dag er Danmark ikke længere en del af frontrunner-gruppen: Hvor Norge og Sverige siden 2013 begge har ligget helt oppe ved (og også over) 1 pct. af BNI doneret til udviklingsbistand, har Danmarks donationer stabiliseret sig et mulehår over FN's officielle målsætning på 0,7 pct., og dermed med bistandsdonationer, der målt i procent af BNI, er tæt på 30 pct. lavere end hos

Norge/Sverige. Det har betydet noget for Danmarks selvforståelse i sammenligningen med vores nabolande. Som en dansk diplomat udsendt i perioden 2015-2020 siger: ”Der er ikke nogen tvivl om, [at] ser man alene på størrelsen af vores bidrag, så er vi bare ikke i den samme liga som Norge og Sverige. Det er vi bare ikke”. At Danmark i dag donerer langt mindre end tidligere, er også blevet konstateret af ikke-danske nordiske diplomater. En højtstående nordisk diplomat udsendt i perioden 2015-2020 formulerer det således:

”... der er visse forskelle mellem de nordiske lande, når man taler om udviklings Samarbejdet. Det er, at to [...] er meget større end de andre hvad angår bidrag. Og det er Sverige og Norge” (oversat af forfatter).

Den reducerede bistand har med andre ord en betydning for Danmarks udviklingspolitiske anerkendelse blandt de nordiske lande i FN, hvor vi altså ikke længere kan siges at være i samme bistandsliga som Sverige og Norge. Det betyder dog langt fra, at Danmark *ingen* indflydelse har: Mine data viser nemlig også, at landet fortsat har en markant udviklingspolitisk profil, hvilket i særlig grad tillægges den danske tradition med at udnævne FN-ambassadører med en fortid som udviklingspolitisk direktør (hvilket har været tilfældet med de seneste tre Faste Repræsentanter) (OECD, 2020; UNFPA, 2020; Danmarks Faste Mission ved FN i New York, 2020a). At Danmarks nuværende status i høj grad er baseret på udviklingskyndige repræsentationschefer, kan dog også vise sig som en udfordring, for hvis kommende FN-ambassadører ikke har samme udviklingsfaglige ballast, vil det givetvis falde negativt tilbage på FN-missionen – og dermed Danmarks status.

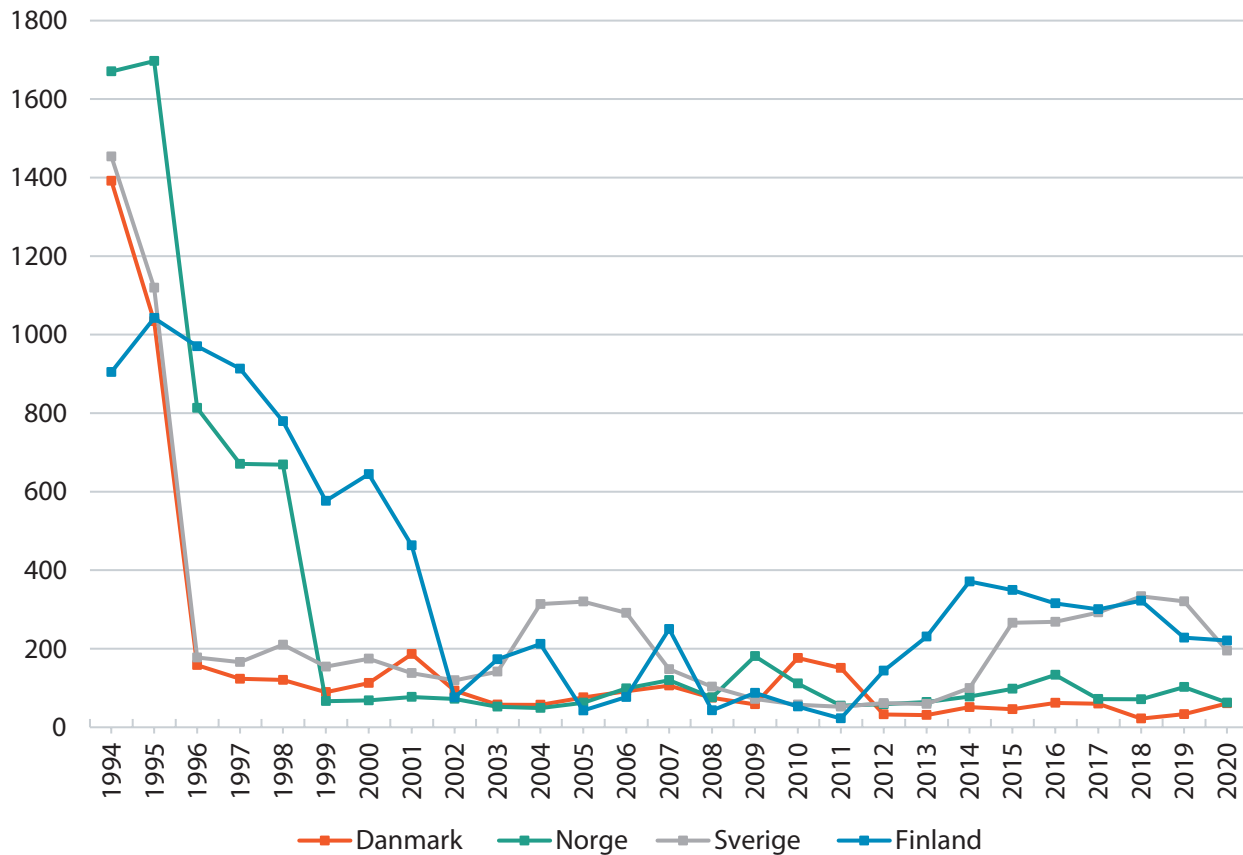

Den reducerede bistand har med andre ord en betydning for Danmarks udviklingspolitiske anerkendelse blandt de nordiske lande i FN, hvor vi altså ikke længere kan siges at være i samme bistandsliga som Sverige og Norge

Danmarks militære status: Lavest blandt de nordiske lande

På grund af begrænsede kvalitative data har det ikke været muligt at fastslå det interne nordiske hierarki i perioderne 1997-2001 og 2001-2007. Overordnet tyder mine resultater dog på, at Danmarks status var høj, og at forskellen i udsendte troppe-/politibidrag blandt de nordiske lande i de to perioder ikke var af afgørende karakter, hvilket givetvis skyldes, at alle fire nordiske lande havde langt flere udsendte indtil ca. 1995. De nordiske lande stod således for op mod 25 pct. af alle FN's fredsbevarende styrker under den kolde krig, og det kollektive fald i udsendte politi- og troppebidrag hang bl.a. sammen med reglerne for, hvem der kunne deltage i operationerne og kravene til de udsendte (Jakobsen, 2007: 458; Jakobsen, 2006). Selvom de nordiske lande ikke længere kan konkurrere på volumen eksternt, er det interne styrkeforhold fortsat relevant i analysen af den relative status.

Figur 8: Gennemsnitligt antal udsendte troppe- og politibidrag under FN-flag, 1994-2020 (DK, NO, SV, FI)

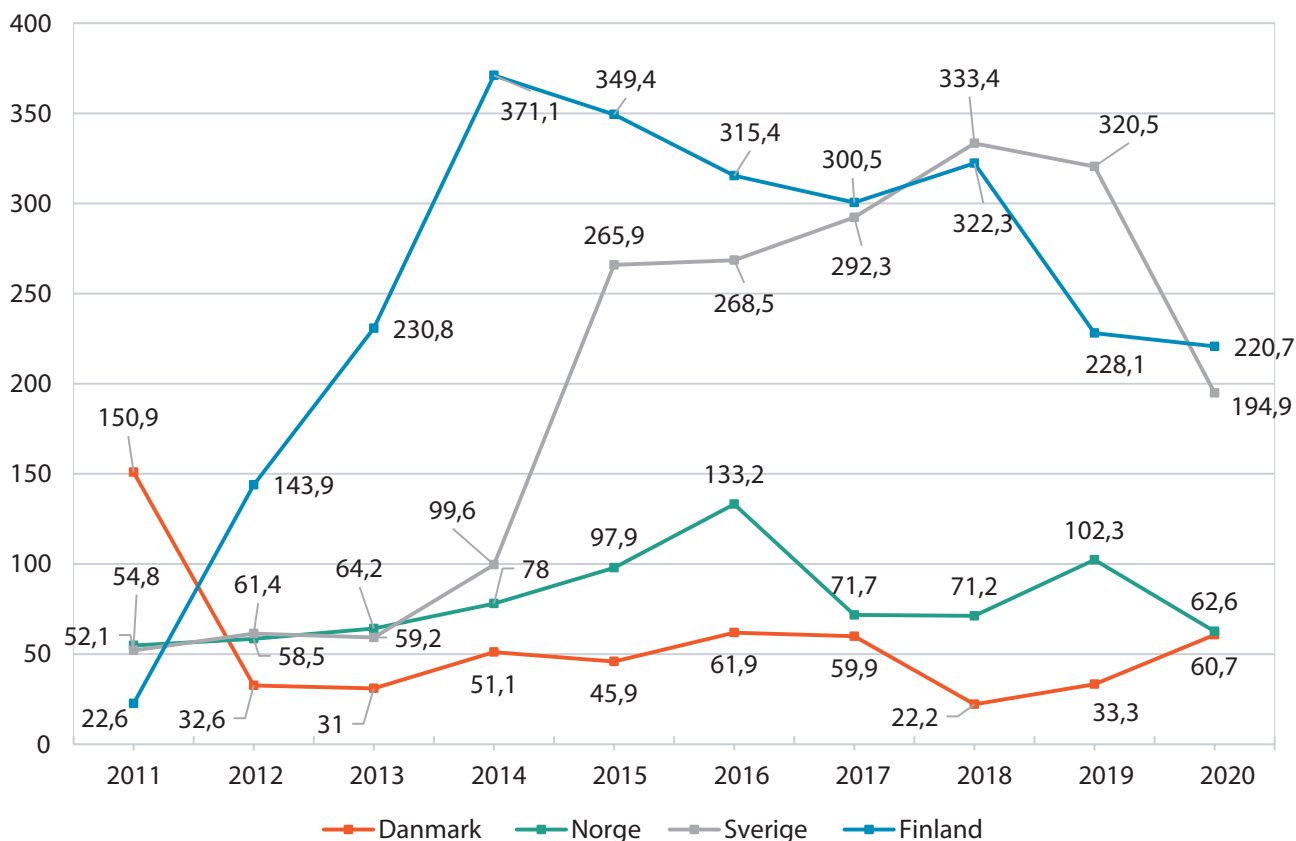
Kilde: UN Peacebuilding (2020). Januar 1994-oktober 2020.

Mens variationen i de nordiske politi- og troppebidrag tilsyneladende var af begrænset betydning tidligere, tyder mine data på, at forskellen i dag betyder noget. Som det fremgår af figur 9, har Danmark og Norge væsentligt færre udsendte bidrag til FN's fredsbevarende operationer, end tilfældet er for Finland og Sverige.

Denne forskel er blevet noteret af flere nordiske udsendte med kendskab til området. Som en af de interviewede diplomater svarer på spørgsmålet om sammenhængen mellem troppebidrag og indflydelse blandt de nordiske lande:

"... hvad angår bidrag, hvilket er et af de afgørende måleredskaber brugt her i FN – hvor mange tropper man bidrager med... Der tror jeg, at jeg vil sige, at Sverige og Finland sandsynligvis er ret lige dér, for hverken Danmark eller Norge har nogle betydningsfulde kontingenter [ude] i øjeblikket" (oversat af forfatter).

Figur 9: Gennemsnitligt antal udsendte troppe- og politibidrag under FN-flag, 2011-2020 (DK, NO, SV, FI)

Kilde: UN Peacebuilding (2020). Januar 2011-oktober 2020.

Samme holdning afspejles af en anden nordisk diplomat:

”Ja, jeg tror, [...] [at Finland og Sverige] har større troværdighed, og folk vil nok lytte mere til [dem], fordi [de] har investeret i [det militære område]” (oversat af forfatter).

Danmarks og Norges væsentligt færre udsendte politi- og troppebidrag har altså haft en direkte betydning for deres anseelse ift. Sverige og Finland.

Troppeantal er dog ikke den eneste måde, et land kan påvirke sin status på FN's militære område på. Generelt viser mine kvalitative interviewdata, at der er i hvert fald fire tilgange, et land kan bruge til at opveje for lave troppeantal: Ved at deltage i højriskommissioner som MINUSMA i Mali, ved at deployere tekniske og/eller specialiserede bidrag efterspurgt af FN, ved at agere proaktivt og innovativt og ved historisk set at have markeret sig på én del af det militære område og fortsætte i dette spor.

Fokuserer man på Norge og Danmark, yder de på papiret stort set det samme i MINUSMA – bl.a. et specialiseret bidrag i form af et C-130-transportfly, der periodisk udsendes til Mali. Danmark bidrog med et fly i 2017 og 2019/2020, mens det norske fly var i MINUSMA i 2016, 2019 og fra december 2020. At

begge lande har bidraget med et C-130-fly, er ikke tilfældigt: Der er tale om en rotationsordning med deltagelse af Danmark, Norge, Portugal og Belgien. Sverige deltog også fra 2016-2018 (NORDEFECO, 2016). Rotationsordningen er af norsk oprindelse, hvilket er blevet bemærket fra FN's side. En nordisk diplomat udlægger det således:

”[Norge] lykkedes med at blive valgt og få et sæde i Sikkerhedsrådet, til trods for at de ikke har et normalt kontingent, men de havde en rotationsordning, og de stod i spidsen for rotationsordningen for C-130'eren, så de [...] fik anerkendelse fra FN for det” (oversat af forfatter).

Dertil har Norge taget initiativ til FN's strategiske efterretningsenhed, *All Source Information Fusion Unit/ASIFU*. Foruden landets tilstedeværelse i højrisikokommissionen i Mali har Norge altså også forsøgt sig med innovative tilgangsmåder, der har været med til at give landet pondus i FN-systemet. Tager man udgangspunkt i oktober 2020, er Norge derudover til stede med to politiansatte i Colombia, 12 eksperter i UNTSO/Mellemøsten (hvor Danmark har 13, og som er den eneste anden FN-mission, danske soldater mv. p.t. deltager i) og i alt 29 udsendte i UNMISS/Sydsudan (UN Peacekeeping, 2020). Norge var involveret i fredsaftalen i Sydsudan og har dermed kombineret den historiske norske identitet som fredsmægler med en efterfølgende fredsbevarende indsats. Samlet set tyder det på, at både Sverige, Finland og Norge i dag er mere aktive på FN's militære område end Danmark. Dette bekræftes af en dansk diplomat, der udtaler følgende:

”Finland og Sverige bidrager med store styrker til FN-missionerne, og jeg vil sige, at [Danmark] nok [er] lidt som lillebroren i forhold til de tre, altså de er meget mere aktive, de har et større engagement... [...]” og lidt senere tilføjer den interviewede: ”...der er ingen tvivl om, at Danmark er den mindst aktive af de fire lande.”

Sikkerhedsrådsvalg i 2024: Danmark skal op i gear

Forskellen mellem de nordiske lande på det militære område er også tydelig i forhold til de afsatte personalemæssige ressourcer ved FN-missionerne. Det militære område varetages primært af militærrådgivere, hvoraf Danmark har én (militærrådgivere er angivet i UN Blue Book og tælles derfor med i opgørelsen over udsendte medarbejdere, mens assistenter/administrative medarbejdere typisk ikke er udsendte). Finland har en militærrådgiver med dertilhørende assistent, Norge en militærrådgiver, en stedfortrædende militærrådgiver og en administrativ medarbejder, mens Sverige har en militærrådgiver, en stedfortrædende militærrådgiver og en assistent på halvtid (Finland Abroad, 2020; Danmarks Faste Mission ved FN i New York, 2020b; Sweden Abroad, 2020; Norway in the UN, 2020; kvalitative interviews). Også her har Danmark altså færre ressourcer, hvilket fremhæves i forbindelse med Danmarks mulighed for at blive valgt til Sikkerhedsrådet i 2024 (for perioden 2025-26). Som en nordisk diplomat siger:

”... både de to sidste år af Sikkerhedsrådskampagnen, og særligt hvis I kommer ind i Rådet, kræver virkelig ressourcer. Så mit råd til [...] Danmark vil være at forsøge at have i hvert fald én [militærrådgiver] mere, et eller to år ud i fremtiden, og måske endda en eller to mere i tillæg hertil, hvis I kommer ind i Rådet” (oversat af forfatter).

Samme forståelse udtrykkes af en anden nordisk diplomat, der – foruden at opfordre til en opnormering på militærrådgiverniveau – ligeledes direkte tilskynder Danmark til at øge den fysiske militære tilstedeværelse på FN-niveau:

“... min anbefaling til Danmark vil være også at se på muligheden for at have et mere traditionelt bidrag, og det giver jer også muligheden for at interagere med sekretariatet, og I bliver også inviteret med til flere møder – det er en naturlig netværksfordel, man får ud af det” (oversat af forfatter).

Statusrelateret må vi antage, at de to nordiske diplomaters opfordring til at opnormere på det militære område bunder i en forståelse af, at Danmark, såfremt den nuværende bemanning bibeholdes, givetvis *ikke* vil være i stand til at opnå indvalg til Sikkerhedsrådet i tilfælde af kampvalg. Overordnet set tyder det dermed på en opfattelse af Danmarks status som værende lavere end de andre nordiske landes på det militære område.

Dansk statustab kræver handling: Behov for opnormering, længerevarende kontingent til Mali og skarp profilering

Ovenstående analyse har forsøgt at bidrage empirisk til den spirende del af statusforskningen, der arbejder med småstater. Ved at måle Danmarks status i FN som funktion af FN-missionens ressourcer, funktionelle bidrag og anerkendelse fra de andre nordiske lande har jeg forsøgt at afdække forskelle i status mellem perioderne 1997-2001, 2001-2007 og 2015-2020. Målet har været at undersøge, om de ændrede udenrigspolitiske strømninger i kølvandet på VK-regeringens tiltræden i slutningen af 2001 har påvirket Danmarks status. Mine resultater tyder på, at det er tilfældet: Antallet af udsendte medarbejdere ved den danske FN-mission er næsten halveret fra 1997-2020, og i dag er Finlands FN-mission hele 78 pct. større end Danmarks, mens Norges og Sveriges repræsentationer er mere end dobbelt så store. De færre medarbejdere har en direkte betydning for, i hvor høj grad FN-missionen kan dække danske prioriteter. Udviklingspolitisk er Danmark gået fra at være en fast del af den nordiske frontrunner-gruppe til nu at befinde sig mellem Norge og Sverige i toppen og Finland i bunden. Også militært er Danmarks politi- og troppebidrag mere end halveret, og andre nordiske diplomater opfordrer nu direkte Danmark til at opnormere, såfremt målet fortsat er at opnå indvalg til Sikkerhedsrådet i 2024. Samlet set tyder mine data derfor på et relativt dansk statustab på det udviklingspolitiske og militære område i FN.

Hvis målet fortsat er et indvalg til Sikkerhedsrådet, er der således behov for aktivt at arbejde på at forbedre Danmarks chancer i tilfælde af kampvalg. Det

kan gøres på flere måder: Ved aktivt at spille på det nordiske brand og dermed ”dække sig ind” under de andre landes tiltag og håbe på, at forskellene mellem Danmark, Sverige, Norge og Finland er svære at få øje på for mange andre lande (Røren og Wivel, *forthcoming*: 11). Men håb er – som bekendt – ikke en strategi, og Danmark bør derfor kombinere denne tilgang med en, eventuelt midlertidig, opnormering af FN-missionen målt på diplomater, et længerevarende kontingent til Mali, foruden innovative løsninger og en skarp profilering à la Norge. Det kan muligvis sikre, at Danmarks statustab ikke også opdages uden for den nordiske kreds.

Noter

- 1 Hvis man vælger at medregne de bilaterale bidrag, der tilgår multilaterale organisationer, såsom øremærkede bidrag (den såkaldte multi-bi-bistand), er tallet for 2019, jf. Globalnyt, på 56,9 pct. (Heldgaard, 2020). Selv hvis stigningen medtages, ændrer den dog ikke på det samlede billede af Danmarks nedadgående bistand målt i procent af BNI.

Litteraturliste

- Andersen, Louise R. (2019), “The UN – a forgotten cornerstone in Danish foreign policy”, *Danish Foreign Policy Review* 2019, 99-128.
- Baxter, Phil, Jenna Jordan og Lawrence Rubin (2018), “How Small States Acquire Status: A Social Network Analysis”, *International Area Studies Review*, 21(3): 191-213.
- Cline, Kirssa, Patrick Rhamey, Alexis Henshaw, Aleisia Sedziaka, Aakriti Tandon og Thomas J. Volgy (2011), “Identifying Regional Powers and Their Status”, i Thomas J. Volgy, Renato Corbetta, Keith A. Grant og Ryan G. Baird, red., *Major Powers and the Quest for Status in International Politics. Evolutionary Processes in World Politics*, New York: Palgrave Macmillan, pp. 133-57.
- Danida OpenAid (2017), “Danmarks officielle bistand til udviklingslandene fordelt på hovedkategorier”, *Openaid.um.dk*, <https://openaid.um.dk/da/oda/main-categories/?Y=2017>.
- Danida OpenAid (2018), “Danmarks officielle bistand til udviklingslandene fordelt på hovedkategorier”, *Openaid.um.dk*, <https://openaid.um.dk/da/oda/main-categories/?Y=2018>.
- Danida OpenAid (2019), “Danmarks officielle bistand til udviklingslandene fordelt på hovedkategorier”, *Openaid.um.dk*, <https://openaid.um.dk/da/oda/main-categories/?Y=2019>.
- Danmarks Faste Mission ved FN i New York (2020a), “Danmarks Faste Repræsentant ved FN”, *FNNNewYork.um.dk*, <https://fnnewyork.um.dk/da/om-os/danmarks-fn-ambassadoer/>.
- Danmarks Faste Mission ved FN i New York (2020b), “Medarbejdere”, *FNNNewYork.um.dk*, <https://fnnewyork.um.dk/da/om-os/medarbejdere/>.
- de Carvalho, Benjamin og Iver B. Neumann (2014), *Small States Status Seeking – Norway’s Quest for International Standing*, London: Routledge.
- Donortracker (2020a), “Norway”, *Donortracker.org*, <https://donortracker.org/country/norway>.
- Donortracker (2020b), “Sweden”, *Donortracker.org*, <https://donortracker.org/country/sweden>.
- Finland Abroad (2020), “Permanent Mission of Finland to the United Nations, New York”, *Finlandabroad.fi*, <https://finlandabroad.fi/web/un/permanent-mission-of-finland-to-the-un>.
- Folketinget (2019), “Forslag til folketingsbeslutning om danske militære bidrag til FN’s fredsbevarende mission i Mali, MINUSMA”, *FT.dk*, www.ft.dk/ripdf/samling/20191/beslutningsforslag/b6/20191_b6_som_fremsat.pdf.
- Forsvaret.no (2020), “Mali”, *Forsvaret.no*, www.forsvaret.no/om-forsvaret/operasjoner-og-ovelser/internasjonale-operasjoner/mali.
- Forsvarsministeriet (2020), “Indsatsen i Sahelregionen”, *FMN.dk*, <https://fnn.dk/da/arbejdsumraader/internationale-operationer/igangvarende-operationer/mali/>.
- Galtung, Johan (1964), “A Structural Theory of Aggression”, *Journal of Peace Research*, 1(2): 95-119.
- Heldgaard, Jesper (2020), “Dansk bistand via multilaterale tordner frem”, *Globalnyt*, <https://globalnyt.dk/content/dansk-bistand-multilaterale-tordner-frem>.

- Jakobsen, Peter V. (2006), "The Nordic peacekeeping model: Rise, fall, resurgence?", *International Peacekeeping*, 13(3): 381-95.
- Jakobsen, Peter V. (2007), "Still Punching Above Their Weight? Nordic Cooperation in Peace Operations after the Cold War", *International Peacekeeping*, 14(4): 458-75.
- Jakobsen, Peter V. (2016), "Denmark and UN peacekeeping: glorious past, dim future", *International Peacekeeping*, 23(5): 741-61.
- Jakobsen, Peter V. og Kristine Kjærsgaard (2017), "Den danske FN-aktivismes storhed og fald", *Politica*, 49(4): 377-400.
- Kjær, Anne M. (2020), "Paradigmeskiftet i dansk udviklingspolitik", *Politica*, 52(2): 125-46.
- Kofod, Jeppe (2020), "Jeppe Kofod: Derfor skal Danmarks nye udenrigsstrategi hvile på socialdemokratiske værdier", *Altinget*, www.alinget.dk/artikel/jeppe-kofod-derfor-skal-danmarks-nye-udenrigsstrategi-hvile-paa-socialdemokratiske-vaerdier.
- Marcussen, Martin (2019), "Professor Martin Marcussen: Danmarks udenrigstjeneste er alt for lille. Kunne vi i det mindste ikke udnytte alle de udenlandske ambassader, der ligger her til lands?", *Ræson*, www.raeson.dk/2019/professor-martin-marcussen-danmarks-udenrigstjeneste-er-alt-for-lille-kunne-vi-i-det-mindste-ikke-udnytte-alle-de-udenlandske-ambassader-der-ligger-her-til-lands/.
- Ministry for Foreign Affairs of Finland (2017), "Development Cooperation Appropriations", *UM.fi*, https://um.fi/documents/35732/48132/infographic_finlands_development_cooperation_appropriations_2017/cb141b03-2f2e-d6c1-b3e3-dc3e82aa0793?t=1525690549961.
- Ministry for Foreign Affairs of Finland (2018), "Development cooperation appropriations 2018", *UM.fi*, https://um.fi/documents/35732/48132/infographic_finlands_development_cooperation_appropriations_2018/31df28f5-31d4-ea3c-b082-4ebc8837c10a?t=1525690550990.
- Ministry for Foreign Affairs of Finland (2019), "Development cooperation appropriations 2019", *UM.fi*, https://um.fi/documents/35732/0/20190423_UM_kyt_en.pdf/5369d6a0-abf7-726e-3fb8-59b07327118a?t=1556099250695.
- Neumann, Iver B. og Benjamin de Carvalho (2014), "Introduction – Small States and Status", i Benjamin de Carvalho og Iver B. Neumann, *Small States Status Seeking – Norway's Quest for International Standing*, London: Routledge, pp. 1-21.
- NORDEFECO (2016), "MINUSMA – Signing of Letter of Intent", *Nordefco.org*, www.nordefco.org/MINUSMA-Signature-of-Letter-of-Intent.
- Norway in the UN (2020), "The Team", *Norway.no*, www.norway.no/en/missions/UN/norway-and-the-un/about-mission/#TheTeam.
- OECD (2010), "Denmark: Ambassador, Permanent Representative to the OECD", *OECD.org*, www.oecd.org/denmark/denmark-ambassador.htm.
- Olesen, Thorsten B. (2015), "Engagement og aktivisme i dansk udviklings- og bistandspolitik 1962-2015", *Politik*, 18(4): 25-36.
- Olesen, Mikkel Runge (2017), "Aktivismen med de nordiske 'brødre': Forsigtig spiren efter lang tids tørke?", *Politica*, 49(4): 358-76.
- Pedersen, Rasmus Brun (2018), "Bandwagon for Status: Changing Patterns in the Nordic States Status-seeking Strategies?", *International Peacekeeping*, 25(2): 217-41.
- Pouliot, Vincent (2016), *International Pecking Orders: The Politics and Practice of Multilateral Diplomacy*, Cambridge: Cambridge University Press.
- Renshon, Jonathan (2017), *Fighting for Status*, Princeton: Princeton University Press.
- Røren, Pål og Anders Wivel (forthcoming), "King in the North: Evaluating the Status Recognition and Performance of the Scandinavian Countries".
- Schia, Niels Nagelhaus og Ole Jacob Sending (2014), "Status and sovereign equality: Small states in multilateral settings", i Benjamin de Carvalho og Iver B. Neumann, red., *Small States Status Seeking – Norway's Quest for International Standing*, London: Routledge, pp. 73-85.
- Taksø-Jensen, Peter (2016), *Dansk diplomati og forsvar i en brydningstid. Vejen frem for Danmarks interesser og værdier mod 2030*, København: Udenrigsministeriet.
- UN Blue Book (1994-2020), "United Nations Digital Library – Permanent Missions to the United Nations", (No. 278-295 og 297-309), *Digitalibrary.un.org*.
- UNFPA (2020), "Ib Petersen – Assistant Secretary-General, Deputy Executive Director (Management)", *UN.org*, www.un.org/sg/en/content/profiles/ib-petersen.
- UN Peacekeeping (2020), "Troop and Police Contributors", *Peacekeeping.un.org*, <https://peacekeeping.un.org/en/troop-and-police-contributors>.
- Verdensbanken (2020a), "Population, total – Denmark, Finland, Norway, Sweden", *Data.worldbank.org*, <https://data.worldbank.org/indicator/SP.POPTOTL?end=2019&locations=DK-FI-NO-SE&start=1997&view=chart>.
- Verdensbanken (2020b), "GNI (current US\$) – Denmark, Finland, Norway, Sweden", *Data.worldbank.org*, <https://data.worldbank.org/indicator/NY.GNP.MKTP.CD?end=2019&locations=DK-FI-NO-SE&start=1997>.
- Verdensbanken (2020c), "Net ODA provided, total (% of GNI) - Denmark", *Data.worldbank.org*, <https://data.worldbank.org/indicator/DC.ODA.TOTL.GN.ZS?end=2016&locations=DK&start=1960>.
- Verdensbanken (2020d), "Net ODA provided, total (% of GNI) – Denmark, Norway, Sweden, Finland", *Data.worldbank.org*, <https://data.worldbank.org/indicator/DC.ODA.TOTL.GN.ZS?end=2016&locations=DK-NO-SE-FI&start=1997>.

- Verdensbanken (2020f), "Net ODA provided, total (current US\$) – Denmark, Norway, Sweden", *Data.worldbank.org*,
<https://data.worldbank.org/indicator/DC.ODA.TOTL.CD?end=2016&locations=DK-NO-SE-FI&start=1997>.
- Verdensbanken (2020g), "Net ODA provided, total (current US\$) – Denmark, Norway, Sweden, Finland", *Data.worldbank.org*,
<https://data.worldbank.org/indicator/DC.ODA.TOTL.CD?end=2016&locations=DK-NO-SE-FI&start=1997>.
- Volgy, Thomas J., Renato Corbetta, Keith A. Grant og Ryan G. Baird (2011), "Major Power Status in International Politics", i Thomas J. Volgy, Renato Corbetta, Keith A. Grant og Ryan G. Baird, red., *Major Powers and the Quest for Status in International Politics. Evolutionary Processes in World Politics*, New York: Palgrave Macmillan, pp. 1-26.
- Volgy, Thomas J., Renato Corbetta, J. Patrick Rhamey, Ryan G. Baird og Keith A. Grant (2014), "Status Considerations in International Politics and the Rise of Regional Powers," i Thazha V. Paul, Deborah W. Larson og William C. Wohlforth, red., *Status in World Politics*, Cambridge: Cambridge University Press, pp. 58–84.
- Wallace, Michael D. (1971), "Power, Status, and International War", *Journal of Peace Research*, 8(1): 23–35.
- Wohlforth, William C. (2009), "Unipolarity, Status Competition, and Great Power War", *World Politics*, 61(1): 28–57.